

Introduktion til interview med Svend Billesbølle:

På Cypren havde jeg en Albin Vega 27 og drømte om at sejle ud på de store oceaner. Da jeg kom til Danmark, blev jeg forelsket i en Junker 22 og sagde til mig selv, at en dag vil jeg købe sådan en. Årene gik med at passe familien, med drømmene om en sejlbåd og langturssejlads sideløbende.

En dag sidst i 90'erne, faldt jeg over Svend's bøger på biblioteket. Læsningen var så overvældende, at jeg forsøgte at komme i kontakt med ham med et brev. Han ringede tilbage, og inden længe var jeg med til to af hans foredrag i Hals og i Thisted, hvorefter han overnattede hos mig.

Svend's evne til at komme i kontakt med andre mennesker er vidunderlig, og det var for mig en kæmpe stor oplevelse at være i selskab med dette vidunderlige menneske. Jeg læser mange spændende sejlboøger, men Svend's måde at fortælle historier på er enestående, fængslende og morsomme.

Siden har jeg besøgt Svend et par gange i Holbæk, samt hans lille "Lynæs", som nu ligger på "Danmarks Museum for Lystsejlads" på Valdemar Slot, Tåsinge.

Det sidste årstid tænkte jeg meget på Svend. Jeg ville besøge ham igen og lave et interview med ham. Endelig tog jeg mig sammen og kørte over til Holbæk i november 2010.

Svend er i dag 87 år og går derhjemme med dårlige lunger. Han bor dejligt i sin lille lejlighed, hvor han bliver godt passet, og hvor væggene er pyntet med billeder fra hans ture.

At være i hans selskab i to timer, var for mig igen en stor oplevelse. Med al den teknologi der findes i dag, en god planlægning, en sødygtig båd og lidt erfaring, kan det lade sig gøre at sejle Jorden rundt.

Men det er Svend's måde at gøre det på, der fængsler mig. Bare dét at sejle i en lille bitte båd, bo meget primitivt, sejle alene for det meste og at kunne komme tæt på de indfødte på de forskellige øer, han besøgte, er en fantastisk præstation. At opleve så meget er noget, der fascinerer mig. Ikke noget med store luksus marinas og luksus sejlklubber. Han ville ikke opnå noget. For ham blev sejlads en livsstil!

Jeg vil gerne dele dette interview med alle dem, der enten går og drømmer om at sejle langturssejlads, der har en båd og sejler her i Danmark - eller dem, der bare elsker at læse et godt eventyr.

Svend fik mig mere tæt på virkeligheden end bare det at drømme!

Interviewet er skrevet ned direkte fra mine lydoptagelser.

Mike Santis

S = Svend Billesbølle M = Mike Santis

S: Du skal bare spørge los. Du kan spørge om alt.

M: Jeg er her hos Svend Billesbølle. Det er den 4. oktober 2010. - Svend! Du er 87 år gammel?

S: Stemmer!

M: Og du har rejst Jorden rundt næsten 2 og en halv gang?!

S: Ja næsten 3, altså sammelagt.

M: Ja, sammelagt!

S: Ja det er rigtig.

M: Du skriver i din bog, at du havde sejlet jolle i Lillebælt, da du var lille i Fredericia. Har du altid drømt om at sejle Jorden rundt, mens du var lille? Kan du fortælle lidt fra den gang?

S: Ja det er rigtig. Jeg blev medlem af Fredericia Sejlklub og blev juniorsejler, da jeg var noget med 16 år. Så jeg var ikke helt ung. Men jeg har færdedes meget på Lillebælt, fordi min far var jæger og havde en skydebåd, og den fik min tvillingbror og jeg lov til at sejle i. Så vi sejlede mest langs med kysten, men der er da også nogen grimme bølger i Lillebælt - og strøm. Så vi fik prøvet os selv. Og så havde jeg også kajak og roede tværs over Lillebælt og sådan noget. Så jeg var vant til vandet og holdt meget af vandet - ja. Men-ne, så var det, at jeg meldte mig ind i sejlklubben. Og så sejlede vi i sådan nogle Aalborgjoller - også kaldt smakkejoller. Og så lærte vi rigtigt at sejle, for det er store, tunge både. De var så vidt jeg husker på 19 fod. Det var åbne joller med et halvdæk og så med kravelsejl ... sprydsejl, som det rigtig hedder, et firekantet sejl med et topsejl. Men-ne det der med at jeg altid har drømt at sejle jorden rundt! Dét har jeg ikke. Men jeg drømte om at sejle over Atlanterhavet. For det var jo for sådan en dreng som mig. Det var jo noget helt specielt. Tænk sig at kunne sejle over Atlanterhavet. Det var jo fantastisk! Dengang havde vi ikke så meget fjernsyn og sådan noget. Ja, vi havde slet ingen fjernsyn - så det var så nemt med det. Det var Atlanterhavet jeg drømte om. For det med at sejle Jorden rundt, det var for langt ude. Det var utopi.

M: Så blev du gift og flyttede til Holbæk?!

S: Der sker det, forstår du, at så sluttede krigen jo, og så blev jeg indkaldt som soldat og kom til at ligge i Holbæk. Det er nu ikke derfor, jeg bor her i dag. Men det er tilfældigt. Men jeg kom til at ligge soldat i Holbæk og senere på Karup Flyveplads. Og så sker der det, som så tit sker for en sejler, at der kommer en pige ind på kursen, og hvordan det så end går til, så kom der 5 børn ud af det. Og så gik der mange år med at arbejde og kone og familie og det var godt nok. Og børnene blev store, og de blev gift alle sammen, og jeg var 54 år og havde sparet lidt penge op. Så købte jeg en Naver.

M: Alle, der sejler, ved hvor dyrt det er og hvor meget tid, det tager at gøre en båd sejlklar til en langtursejlad. Kan du fortælle lidt om det, f.eks: Hvad er de vigtigste ting, man skal være opmærksom på - samtidig med: Hvad med de psykiske forberedelser?

S: Så kan vi lige starte med det sidste dér. - Det er meget vigtigt at have dit bagland i orden. Jeg har mødt mange sejlere derude, også danske, der ikke havde baglandet i orden. Og det var der alt for mange, der ikke havde, og så ender det tit galt. Fordi så pludselig står de alene, pengene er begyndt at slippe op. Og så ender det gerne med, at båden ligger et sted og bliver til salg. De får ikke ret meget for den, og så har de måttet rejse hjem, og det hele er gået i vasken. Det er synd. Der havde jeg heldigvis mit bagland i orden, med min familie og venner. Jeg havde det hele tilrettelagt således, at jeg kunne klare det økonomiske. Jeg havde sparet nogle penge op, så jeg kunne købe båden, og jeg indrettede den jo selv til langtursejls, så det ikke blev for dyrt, og alt, hvad der var unødvendigt, det anskaffede jeg ikke. Jeg kan fortælle dig, at jeg havde kun et kompas og en sextant selvfølgelig - og en lille batteridrevet radiopejler, for den gang var der nogle radiostationer, der sendte ud på morse, så man kunne få sin position, altså få en stedlinie, og så havde jeg en VHF-radio. Det var alt. Jeg havde ingen radio, så jeg kunne tale med nogen - andet end på kort afstand - dét, som en VHF-radio kan klare. Ingen log, og Gps var slet ikke opfundet endnu dengang. Det var, hvad jeg havde.

M: Med hensyn til sikkerhed på båden og forstærkning af båden - var der noget, man skulle være opmærksom på?

S: Det, man skal være opmærksom på: Man skal lægge meget vægt på sikkerheden, og navnlig når man sådan sejler alene, og jeg har sejlet meget alene - både over Stillehavet og Atlanterhavet. Og der skal man indrette sig sådan, at for eksempel, hvis man går på dækket, så har jeg en stålwire, der går fra cockpittet og op til stævnen - midtskibs - og der hæfter jeg livlinen. Så kan jeg arbejde frem og tilbage og rundt på dækket uden at skulle skifte livline - og kan ikke falde i vandet, for linen er for kort til, at jeg kan falde ud over siden, fordi den sidder midtskibs. Dét er altså en god ting - ellers havde jeg ikke siddet her. Og jeg brugte den også altid i cockpittet, når jeg sejlede alene. Det er meningsløst, i dén situation, at have en redningsvest på. Hvis man er flere ombord, så er det i orden. Så kan man måske blive hentet op igen, men er man alene, skal man ikke have det. Så skal man bare ligge og se på at båden sejler. Så er det bedre at have en livline på - og så blive ombord. Det er dét, det drejer sig om. Man skal blive ombord.

Jeg har altid haft en redningsflåde, og man skal altid have en kniv på sig - eller også skal den sidde et sted ved redningsflåden permanent, fordi at når man smider redningsflåden ud, så trækker man jo i en line, som er fastgjort til båden, så den ikke driver væk, og når flåden er blæst op, og man kommer ombord, så ligger eller skal der ligge en kniv lige indenfor indgangen, så man kan tage den og skære linen over, men hvis nu - af én eller anden grund - at den kniv ikke er der - det vil den jo nok altid være, men hvis - måske på grund af lidt forvirring - at man taber den i vandet, og man ikke kan få skåret linen over, så er det godt at have sin egen med, så det er meget vigtigt. Og så: En ting mere jeg synes, der er meget vigtig: Se, der er også det ved det, med de sikkerhedsforanstaltninger: Hvis de er i orden, og man véd lige nøjagtigt, hvad man skal gøre i en hvilken som helst situation - dét giver jo tryghed ombord - og større glæde ved at sejle. Og så er der noget, der hedder en "Panik-taske", og i den taske, der har man først og fremmest vand på dåser - alt det, men nu kan overkomme, og jeg havde også en lille "Vand-mager", en lille anordning, der kan lave saltvand til ferskvand. Dengang var der ikke så meget at få af den slags ting. I dag kan man jo få nogen meget effektive nogen. Men man kunne her - når man sad og arbejdede i flere timer lave ¾ l vand. Men ellers - så havde jeg noget vand på dåser, og så havde jeg måske lidt forbindsstoffer og nogle dåser med mad, og forskellige ting - sådan, hvad man kunne få brug for i en redningsflåde. De ting der - ja, de er meget vigtige synes jeg. Det er noget, man forhåbentlig ikke får brug for. Det samme gælder, når man skal på dækket. Så skal man lige tænke sig om: "Hvad er det, du skal lave, når du

kommer derop? - Hvad skal du have med derop? – Hvad skal du bruge? – Hvordan gør du?” Dét er også meget vigtigt.

M: Kan du fortælle noget om, hvor kan man spare meget på sådan en langtur?

S: Man kan jo sige, at det er betydeligt dyrere i dag – meget dyrere, for nu har de jo opdaget – de forskellige steder, at der er penge ... For det første var der ikke så mange, der sejlede ud dengang, og selv myndighederne havde jo ikke engang opdaget, at ”der var penge i sejlere”. Nu skal man betale mange steder - selvom man bare ligger for anker udenfor. Så kalder man det at ”indklarerer koster så og så meget”. De vil ikke kalde det for en ”afgift for at ligge for anker”. I Danmark er dét jo frit at ligge for anker. Det skal man ikke betale for, men dét skal man mange steder i dag, og det er slet ikke så billigt. Dengang sejlede jeg meget, meget billigt: For det første er det en lille båd, og skulle jeg endelig have et nyt sejl - det er kun sket én gang – jamen, så er det til at betale. Det betyder meget, hvis båden er nogle få fod større, for så bliver sådan et sejl meget, meget dyrere. Så har jeg jo sådan sét kunnet lave al ting selv. På Madeira lå jeg fx ved byen Funchal. Dengang kunne man ligge afgiftfrit uden for havnen, men der er temmelig mange bølger, så man ligger altså og vugger noget derude. Det er der ikke ret mange, der vil, og de behøver ikke at bekymre sig om bølger, for de sejlere – de sejler ind i havnen. Det gjorde jeg ikke sådan nogle steder – så lå jeg derude og red. Jeg havde godt ankergrej. Jeg havde et plov-anker. Hvis man kun har ét anker – nu havde jeg altså 2 – så er plov-ankeret nok det, der er mest anvendeligt, fordi det kan så nogenlunde få fat alle steder. Ellers så havde jeg også et lille ”patent-foldeanker”. Så på dén måde sparede jeg utroligt mange penge, og det var simpelthen nødvendigt – og så må jeg indrømme, at jeg flere gange har været udsat for, at når sådan en havnemester kiggede ned og så på den lille båd, kunne han sige: ”Nåh-ja. Der ligger du jo meget godt”, hvorefter han vendte ryggen til og gik. Jeg har så galt været udsat for, at når jeg kom ind på havnekontoret - for at få afregnet og melde mig til efter min ankomst – så sagde de: ”Jamen, dét er betalt. Der har lige været nogen og betale for en uge ... ja, det var vist nok nogle sejlere!” De vidste ikke, hvem det var, så det er nogen, der har sét, jeg er kommet ind. De har nok tænkt: Når han sejler i sådan en lille båd, så må han være fattig.

Så er der det med penge: Man brugte ikke kort dengang, og der var heller ikke alt for mange steder, man kunne hæve penge – det var ikke så brugt endnu. Enten skrev - eller også ringede - jeg hjem til banken. Nu er det sådan, at jeg har en svigerfar, der er ansat i banken her i Holbæk Jeg ringede bare hjem og sagde: ”Jeg ligger i Darwin i Australien, og jeg har brug for et par tusinde dollars. Kan I ikke lige sende dem?” - og det gør de så. Men først går jeg ind i den bank, jeg vil bruge – fx i Darwin – og siger, hvem jeg er osv. og om jeg må sende nogle penge hertil i US-dollar - for jeg skal være sikker på at få dem i en valuta, jeg kan bruge alle steder – og det siger de næsten altid ja til. En 4-5 dage efter jeg har ringet hjem, går jeg ind i banken og får pengene. Det har næsten aldrig voldt problemer - kun en enkelt gang i Tunesien. Der sagde de: ”Nej, der er ikke kommet nogle penge!” Nå, det var jo kedeligt, og så jeg måtte gå igen – der gik en 10 til 14 dage. Så var der en lørdag, jeg gik derind. Da havde de fleste af dem fri. Der sad kun én i banken, og han var åbenbart ikke rigtig informeret. ”Jo, ok jo!” sagde han. ”De er kommet for læ-æ-nge siden!” - men han måtte ikke udbetale dem, for det skulle det faste personale gøre, så da jeg kom igen, sagde de: ”Nej, der var ikke kommet nogle penge!” - Der stod en sofagrube - ”Det var da trist!” sagde jeg. ”Ved I hvad? Nu kommer jeg igen i morgen, og hvis pengene ikke er kommet, så sætter jeg mig derovre i sofaen med en øl og en bog at læse i – og dér bliver jeg siddende! I kan ikke flytte mig. Politiet kan, men I kan ikke - og tænk! Da jeg kom igen næste dag, da var pengene kommet. Det var et højest besynderligt tilfælde.

M: Havde du, inden du tog afsted, tænkt på, om du alligevel ville fortsætte helt alene, hvis dem, der kom med - fx Claus og Henrik – ikke ville mere? - måske især efter stormen, da du var på vej til Gran Canaria!

S: Jeg var klar over, han ikke skulle med Jorden rundt. Det vidste jeg godt, fordi Claus skulle hjem og arbejde. Han ville bare hjælpe mig ned gennem Den Engelske Kanal, fordi det er et af de vanskeligste farvande at sejle i - og da var Claus så herlig: "Svend jeg ta'r lige med dig gennem Den Engelske Kanal. Du skal ikke være bekymret!" Det vidste jeg godt. Så var det meningen, at jeg ville sejle alene, men så stod Henrik dér, nede i Lissabon. Han havde fået lov at sejle med en båd dernéd, men ku' ikke komme med længere, så han skulle rejse hjem. Dét, syntes jeg, var synd – han var en pæn fyr - og da jeg sejlede alene og havde en ledig plads, sagde jeg: "Kom du med mig!" - en ung mand på 25-26 år. Han kom med på den forfærdelig tur fra Casablanca til Gran Canaria, hvor vi sejlede i storm i 2½ døgn. Han har ikke sejlet siden. Det var lidt synd for ham. Han var forfærdelig medtaget bagefter. Der kom nogle journalister fra "Sejl og Motor" på havnen dernede i Puerto Rico. De ville gerne høre lidt om den tur – så rejste Henrik sig op og sagde: "Så må I undskylde mig. Jeg går!" - og så gik han og kom først tilbage efter journalisterne havde forladt båden. Ja, det var synd for ham, men det var slemt.

M: Kan du fortælle lidt om det, om stormen dér - kort!?

S: Ja, dét kan jeg godt: Vi havde forladt Casablanca. Nu kan jeg ikke huske al ting lige på halve timer – det må man jo tilgi' mig - Det gik strygende. Nu skulle vi syd på før vi drejer over for at fange passatvinden, men inden da lægger vinden sig, og jeg tænkte: "Det var mærkeligt, for det sku' da næsten aldrig forekomme på det sted her!" - og så kommer den igen - fra en nordøstlig retning, og det var lige så usædvanligt, men det var så lige meget. Det var en god vind for os. Men så blev det værre og værre. Til sidst, da kan jeg huske, sagde jeg: "Hvad kan dén - den bliver ved med at øge, den vind" – og til sidst nåede vi altså en orkan – og kæmpede for livet. Efterhånden havde vi fået taget alle sejl ned. Der er ikke noget - det er umuligt. Vinden var jo 43 s/m. En orkan starter ved 30 eller er det 32. Og det foregik på den måde, at vi rendte med vejret – dét skal man – vi har ingen chance for at gøre andet – og vi må ikke lægge os på tværs, for så bliver den lille båd kastet rundt, og så skal vi også selv holde fart i den, fordi: Når man går med bølgerne – og holder fart i båden – så ta'r man jo noget af brodden af bølgen. Og det er uden sejl - nej, sejl er ikke nødvendige - "hø, hø". Vinden var så kraftig, at båden og riggen alene gav rigelig fart – og den er svær at styre, og det skulle vi selv gøre, for det kan vindroret ikke klare – og det kunne vi heller ikke. Det belaster roret utroligt hårdt: Når sådan en båd surfer ned ad sådan en bølge, og vi så skal "lægge roret ud" for at holde kursen, så opstår der et kæmpe pres på roret. Derfor havde vi drivanker bagud. Det bestod af hynder og andet - simpelthen for at bremse farten, fordi båden vil "skære op", når den render ned ad en bølge, så drejer den jo ud til siden, og så rykker linen fra drivankeret modsat og hjælper med at holde kursen. Dét er simpelthen nødvendigt. Der måtte vi så sidde i 2½ døgn – og ind imellem måtte vi øse, for bølger væltede ind over. Vi prøvede også det, man kalder at kuldsejle, det vil sige: båden lå ned med masten fladt ud på vandet. Det skete én eller to gange - og da var jeg lige kommet op fra kahytten og havde ikke fået hæftet min livline – siden den dag hæftede jeg den nede i gulvet, inden jeg gik op. Så sker der dét en dag, hvor Henrik sidder ved roret – og der må jeg sige, at han var en makker af høj karat – at jeg var gået ned efter ét eller andet. Jeg var ikke meget for at gå ned i kahytten, for vi vidste godt, at hvis den blev kastet rundt, så nåede vi ikke at komme ud. Så råber Henrik: "Svend, Svend! Skynd dig at komme her op. Der ligger et skib ude foran os!" Det var om aftenen. Der var bælg-ravende mørkt. - Og jeg kommer ud og kigger, og ganske rigtigt: Et stykke derude, der ligger der en stor tanker – på tværs – lige for vores kurs, og vi kunne jo ikke ændre kurs.

Den var ret tæt på. - Men inden da: Inden da begyndte jeg at blive lidt bekymret for, om vi nu klarede det hér, men selvfølgelig sagde jeg ikke dét til Henrik. Jeg sagde til Henrik – for han var bedre til engelsk, end jeg var – ”Kan du ikke gå ned og kalde nogen, om vi kan få en vejrudsigt?” ”Jo”, sagde Henrik, ”men hvem skal jeg kalde?” I sådan en situation kalder man alle stationer. Du går ned og kalder: ”Alle stationer – Alle stationer”, og hvis nogen svarer, så beder du om en weatherforecast. Så svarede en spansk tanker, som sagde, at de havde desværre ikke nogen, men de kunne fortælle os, at vejret hér: Det var uvarslet! Det var der så ikke noget at gøre ved. Så kommer Henrik op, og lidt efter bliver vi kaldt af en båd, der hedder Nikoline Mærsk. Jeg går så ned og tager den. Det er så styrmanden, jeg taler med. Så siger han: ”Vi hørte den samtale med den spanske båd, og vi kunne godt høre, det var danskere, der talte engelsk. Hvordan har I det? Jah, sagde jeg, vi har det altså ikke så godt. ”Nej”, sagde han. ”Det kan jeg godt forstå, og jeg er også glad for, at jeg ikke er i jeres bukser!” Han skulle lige vide, hvordan jeg havde det. Så havde han ikke sagt dét. Så sagde han: ”Vi ligger hér i et stort tankskib, og vi ligger underdrejet, og vi har ikke vores maskiner i gang. Jo, de ér i gang, men skruen er ikke koblet til. Vi ligger og rider stormen af.” Så sluttede samtalen med at han ønskede os held og lykke, og jeg går op igen. Så bliver jeg søreme kaldt igen. Så går Henrik ned og tager den. Det er fra lastbåden igen, og han spørger: ”Ham, du sejler med, hedder han Svend?” ”Ja!”, siger Henrik. ”Det gør han da!” ”Jamen, kan du så ikke lige få ham til radioen, for kaptajnen vil gerne hilse på ham. De kender hinanden!” Og tænk: Så stod jeg der nede og klamrede mig fast i kahytten og talte med Svend Kroer fra Esbjerg, og som jeg kendte særdeles godt – midt i en orkan i Atlanterhavet – og mens vi så taler sammen, siger han pludselig: ”Hvad søren er dét?” Det var jo om aftenen. Der var bælg-ravende mørkt. ”Jeg kan se et lys bag ved vores båd! Det skulle vel ikke være jer?” ”Vi tænder vores morse-projektør og lyser på jer – og tænk: Så lå vi badet i lys! Se, det var den, vi havde prøvet at komme bagom ved, og da havde vi jo startet motoren og går lidt på tværs af bølgerne. Det er dét, man ikke må. He-He-He! Så vi slap bagom det store skib. Det var også det, jeg sagde til Henrik: ”Sådan en stor lasttanker, den er nok dyr, så lad os komme uden om.” He-He! Nå, men så: Så siger Svend Kroer, kaptajnen derovre: ”Det var en skam! Nu er I drevet uden om os. Ellers ku’ vi have reddet jer!” ”Hvordan ku’ I dét?” siger jeg til ham. ”Jo, vi har nogle store, grovmaskede net. Vi har dem lige for det samme. Dem smider vi ud over siden – men så skal det være aftalt forinden – I skal så stå klar med jeres livliner, og så skal I lade jeres båd drive ind i siden på os og hægte livlinerne fast i nettet. Så skal vi nok hive jer om bord.” Du kan tro, at det var underligt at sidde og tænke på bagefter: Dér lå vi jo og vidste ikke, om vi overlevede – at nu kunne vi jo have siddet oppe i det store skib og været i sikkerhed i varme – og få mad. For mad fik vi jo heller ikke – og frøs, dét gjorde vi – hø, hø, hø - men vi klarede den. Det var et underligt møde. - Der er en ting mere, som skal med hér: De fortalte også på den spanske tanker, at bølgerne var mellem 12 og 14 meter høje. Det sagde kaptajnen, for de kan jo måle dem.

M: Nu, mens vi snakker om storm men det kommer vi måske ind på senere? - Du har flere gange oplevet stormvejr så slemme og uhyggelige, at du var bekymret for, om ”Stormy” kunne klare det - eller om du selv kunne klare det! - Kan du beskrive dine følelser og tanker, da du sad alene inde i kahytten – i mørke - mens båden blev kastet rundt i bølgerne? Er det muligt for dig at beskrive dine følelser?

S: Ja, det er det. Som sagt – i al almindelighed. Jeg var aldrig bange for ja, altså i en orkan, så blev jeg bange, men jeg har aldrig mistet overblikket: Jeg har altid vidst, hvad jeg skulle gøre – også i orkanen. Jeg har altid og hele tiden være forberedt – blandt andet i den orkan, jeg lige har omtalt. Der smed jeg al vores vand overbord, for at gøre båden lettere – for at den ikke skulle blive trykket ned – altså undtagen 20 liter, så vi havde lidt at drikke af. Og sådan nogle ting gjorde jeg. Jeg har heller aldrig været bange for at gå på dækket, selvom jeg nogle gange blev fuldstændig

begravet i bølger, der væltede ind over – og der var jeg glad for – selvfølgelig - at jeg vidste, båden var solidt bygget, og jeg havde jo forstærket vinduespartierne, og dét var jeg glad for, men-ne, hvis jeg så når dertil, at ”Nu kan jeg ikke mere!” - og stormen fortsætter, men båden er ”rigget af” og gjort klar til at ligge i stormen. Den skal jo helst ”gå med”, som jeg før omtalte – men så længe det drejer sig om en storm, og vi ikke kommer op i orkanstyrke, så har det ikke været noget problem – så kunne jeg lægge mig ned i kahytten. Jeg har sågalt lagt mig til at sove, og der har den nogle gange godt ku’ gå med vejret – for vindroret alene – uden sejl oppe. Men-ne, når det så bliver rigtig slemt, og jeg når dertil: ”at nu kan jeg ikke mere” - hvis jeg er alene – jeg kan heller ikke sidde og styre – så må jeg tage vindroret af, og det er altså svært i sådan en gang storm – og så ned i kahytten med det og mig selv også - og lukke af, for det er klart, at hvis kahytten bliver fyldt med vand, så går båden ned. Så vil jeg godt indrømme, at så ligger jeg dernede og er bange - og bliver kastet fuldstændig rundt. Nogle gange bliver jeg kastet ud af køjen og helt over i den anden side. Jeg har måttet binde mig fast i køjen. Under de omstændigheder der, så bliver jeg godt nok lidt bange ... hø-hø. Jeg har en lille petroleumslampe – mage til den lille, der står derovre – den er bundet fast, så den ikke vælter og slingrer. Ellers har jeg ingen lys. Det er alt det lys, jeg har. Jaeh, ja, det er hårdt, og jeg forstår ikke den dag i dag, hvordan jeg har klaret alt det. Det er her der skal viljestyrke til, ja, og man skal vide, hvad man gør.

M: Du tænker ikke på: Når det er overstået, så vil jeg ikke mere?! Det har du måske gjort nogle gange?

S: Sådan lidt ”omme bagved” - herinde. Da har tanken været der, om en lille stille skovsø, men-ne: Det har ikke domineret min tankegang.

M: Nu har du haft meget kontakt med mange mennesker, og du har fået mange venner for livet, og som du skriver om! Har du haft kontakt med nogen af dem?

S: Ja! Det har jeg – men kun med et fåtal, for véd du hvad? Det er umuligt for mig. Husk på: Jeg har jo sejlet to ture fuldt ud jorden rundt – plus to gange til Caribien – og den ene gang via USA og hjem til Danmark, og der møder jeg jo i hundredevis af mennesker, jeg mere eller mindre får et forhold til. Det er umuligt at holde den forbindelse ved lige – ellers skulle jeg have ansat en sekretær.

M: Er der nogen af dem, der prøver på at kontakte dig?

S: De fleste mennesker i hverfald i tredje-land, som vi kalder det – de fattigere lande – de har jo ingen tradition for at skrive, og de fleste – selv om de godt kan snakke en del engelsk, så kan de jo ikke skrive engelsk – og slet ikke dansk – så det er ikke blevet til ret meget. En del er det blevet til – selvfølgelig, men jeg har holdt lidt igen, for jeg vidste jo, at det ville være håbløst, umuligt at følge op. Men: Nogle af dem, der har sejlet med mig – dem har jeg fulgt, og de har også – sådan ind imellem – kunnet skrive lidt til mig.

M: Du blev forelsket i øen Tonga - og du trivedes godt dér!?

S: Ja! Det var nok min ”favoritplads” - altså i det hele taget: Stillehavet. I Caribien: Bare en mand rækker én en tovende, så kommer hånden: Så tager han betaling for det. Dét findes ikke i Stillehavet. Jeg mistede et anker ved en lille ø, jeg skulle sejle ind til, og der var jeg uheldig at komme, mens tidevandet var på vej ud inde fra lagunen inde i øen, og der var en voldsom strøm ud

af, og jeg skulle lade motoren gå for fulde omdrejninger for at komme ind mellem nogle rev og ind, hvor alt var stille og roligt – og dejligt, og så går motoren i stå – I sådan en situation har jeg altid ankeret gjort klar. Jeg løber aldrig ind nogen steder, hvor der er rev og strøm, som jeg ikke kender, uden at ankeret er klar til at ”droppe” - og så var jeg lynhurtigt oppe på dækket og droppede ankeret. Da rendte den så hurtigt tilbage med strømmen, og det gav et ryk i bådens anker, så det ikke tog fat, og det kunne jeg ikke tage op igen før næste dag, hvor strømmen havde lagt sig, så jeg bandt en fender i og droppede det – men jeg véd ikke – fenderen var altså bare forsvundet næste dag. Ankerkæden og det hele lå nede på bunden. Så snakkede jeg med nogle indfødte – det var bare en lille ø - der boede måske 40 mennesker: ”Ja, vi skal ikke dykke ned efter det før i morgen!” - og dét gjorde han, og tror du han ville have noget for det? Nej!

M: Jeg har jo læst dine bøger et par gange, og jeg har læst om Tonga, men jeg blev forelsket i en ø selv – igennem din skrivning – Aitutaki.

S: Nåh, Aitutaki! Det er Cookøerne.

M: Ja, jeg blev forelsket i øen uden at have været der. Bare gennem dine bøger.

S: Ja, det kan jeg godt forstå. Der var jeg også glad for at være. Aitutaki i Cook Islands – og så Tonga. Det var mine favorit-pladser. Uiha-øen på Tonga, der blev jeg jo - kan jeg nok sige - 2 måneder. Der blev jeg optaget i en familie. Jeg spiste hos dem altid osv.

M: Ja, og du var oppe ved skolen ...

S: Der var jeg i skolen, ja, akkurat. (Jeg har et billede, derovre.) Det var morsomt, for der var det, jeg gik udenfor skolen – Se, på Tonga – navnlig Tonga – og på Samoa, der er folk meget store – altså slet og ret: tykke og fede. Det er jo prestige. På den måde viser de, at de har råd til at spise. Og så var der dét, at jeg havde lyst til at gå ind på den skole der – på den Tonga ø, som hedder Uiha. Det var bare en lille ø, men der var en skole. Jeg gik lidt uden skolen og var lidt genert. Jeg ku’ godt se at undervisningen var i fuld gang derinde. Så kom der en lærer ud, en lærerinde. Og det var den her størrelse, du véd ...! ”What do you want!” He, he he. Jah, det om jeg kunne få lov sådan, lige at komme ind og være med? Det kunne jeg da godt lige tænke mig. Nå! - og så slog hun et stort skvalder op – men så hun sagde: ”Har du ikke gået i skole før?” Jo-oh, men altså ... ”jamen kan du klare at starte i 2. klasse?” Ja, det tror jeg nok! - så kom jeg ind at sidde mellem børnene derinde. Det var altså en kæmpeoplevelse – og hvis du vidste, hvor de børn, de var velopdragne! De lyttede, og de ku’ li’ det, og de fulgte med. Da lærerinden så sku’ til at starte igen, så be’r hun en bøn, for nu havde undervisningen været afbrudt – og så sagde hun: ”Du er heldig, for i formiddag har vi engelskundervisning!” Ha, ha, ha, ha, ha.

M: Mens du sejlede rundt, ville du være sammen med de lokale, med de indfødte og undgå turistområderne – du ville helst være i tæt kontakt med den lokale befolkning?

S: Ja, det var mest de fattige og de indfødte, jeg havde forbindelse med, for der følte jeg mig bedst tilpas – men jeg har selvfølgelig også haft glæde af at komme sammen med nogle rige mennesker. Jeg fik jo god mad og sådan noget – og det var da også flinke og rare mennesker – men altså: De almindelige, fattige mennesker – de har været den største oplevelse. Det er ligesom, de er meget mere hjertevarme.

M: Om din ensomhed: Du skrev, at du snakkede meget med dig selv, samt at du svarede også tilbage til dig selv. Er det muligt at beskrive din tilstand, og hvor meget har du lært at kende dig selv på den måde?

S: Ja. Man lærer bestemt at kende sig selv. Det dér med at sejle med sig selv: Jeg var jo alene den ene gang på vej over Stillehavet. Da var jeg alene i 42 dage. Jeg så ikke land. Jeg så ingen skibe. Bare havet, delfinerne, fiskene, hajerne osv., og det – i sig selv – det bliver man aldrig træt af – jeg gør ihverfald ikke. Det er så smukt, så smukt – og så foranderligt, fra dag til dag. - Det der med at tale med sig selv: Det kom helt af sig selv – det var ikke noget, jeg gjorde bevidst, og efterhånden så accepterede jeg det. Jeg syntes godt nok det var underligt til at begynde med, da jeg blev klar over, at jeg gjorde det – men så accepterede jeg det til sidst, og jeg sagde til mig selv: Jamen, det er sikkert fornuftigt, for så har du da nogen at tale med – frem for at gå og gemme det hele. Det kan man jo ikke alligevel. Så jeg talte med mig selv, og jeg svarede. Det er rigtigt. Jeg kan huske én gang, at jeg fik lyst til en kop kaffe, og så sagde jeg til mig selv: ”Nej, nu ska’ du lige ordne det lille problem med det vindror først! - Så må du få kaffe bagefter!” He-he. Jeg talte højt. Der er også mange, der har spurgt mig, om det ikke er ensomt at sejle den strækning alene?! - Det kan jeg kun svare på for mit eget vedkommende: Jeg har ikke følt nogen ensomhed – i hverfald: Hvis jeg har følt lidt ensomhed, så har det været en positiv ensomhed – for som jeg sagde før: Jeg lærer mig selv at kende. Jeg får tænkt en masse – tilbage i årene, og nogle gamle minder, der for længst var glemt, de dukkede frem fra min skoletid: ”Nåh, ja! Ham Henrik dér og ... osv.” - Det har virkeligt været skønt, og så er jeg ikke i tvivl om, at man oplever naturen meget mere intenst, hvis man færdes derude alene – for hvad kan det nytte, at jeg står en aften oppe i cockpittet og ser en smuk solnedgang - og når delfiner leger rundt om båden, og jeg er fuldstændig væk i den oplevelse dér. Det har jeg sét hundrede gange, men det kan man ikke se for tit – og de er jo ikke ens de hundrede gange. Så kan man godt se: Hvis der så står én nede i kahytten og råber: ”Kom nu her ned, Svend! Der er kaffe!” – ja, men så er det hele ødelagt

M: Var det mest på grund af økonomien, at du valgte at sejle i en 23-fods ”Leisure” og en 18-fods ”Lynæs”?

S: Ja, man kan godt sige, at det mest var på grund af økonomien, jeg valgte de små både, men-ne, der er også dét i det, at den, Leisure’en, var meget medtaget, da jeg kom hjem. Den havde været udsat for et forlis nede i Tunesien. Jeg sejlede fra Malta med kurs mod Tunis, men på vejen blev jeg syg. Så gik jeg ind til en lille ø – jeg kan ikke rigtig huske, om den hed Toso – en lille ø, der hørte til Malta - det var ikke ret lang tid efter, jeg var sejlet fra Malta – og fandt en læ plads og kastede anker, og da havde jeg fået influenza - Dét var der ingen tvivl om. Så lagde jeg mig ned i køjen, og dér kunne jeg bare blive liggende, til jeg blev rask – og sådan noget dér, dét gjorde mig ikke noget – og jeg lå dér – helt alene. Jeg tror ikke engang, der boede mennesker på øen. Men så lige pludselig blev min båd oplyst af et stort projektørlys: Så lå der en patruljebåd lige bag ved mig, - og så var der en højtaler, der meddelte: ”Hér må du ikke være! Du skal forlade stedet!” Så måtte jeg jo ud - selvom jeg var syg – i cockpittet, og jeg råbte tilbage til dem og gjorde tegn til, at de skulle bruge ”VHF-en”. Det gjorde de så. Så sagde jeg til dem: ”Det kan jeg ikke, for jeg er syg. Det er derfor, jeg ligger hér!” ”Jamen, du må ikke være her. I går har du lige forladt Malta!” ”Ja, men jeg kan ikke, for jeg er så syg!” ”Nå, jamen så kan du få en mand over hér fra patruljebåden – og så sejle tilbage til Malta!” Det var jeg jo ikke så meget for – heller ”Nå, Dét er i orden!” sagde jeg. ”Så sejler jeg!” ”Hvor lang tid skal du bruge til at gøre båden klar?” ”En time!” sagde jeg. - Så blev de liggende og ventede, og jeg var jo ikke helt rask, så jeg gik op og gjorde båden klar. Så sejlede jeg, og de fulgte med – jeg ved ikke hvor mange sømil ud, før de vendte om og sejlede tilbage igen.

Men-ne, da jeg så nåede ind i Tunis-bugten – ja, jeg blev jo mere og mere træt, og jeg kunne ikke mere til sidst, så sagde jeg: ”Nu går du ned og laver dig en kop ”nescafe” - dét kan da kvikke dig lidt op!” – og så sad jeg nede i kahytten, og det var ved 9-tiden om aftenen – og skulle drikke det her kaffe - og jeg véd ikke, den dag i dag - jeg nåede aldrig engang at smage kaffen og så ”gik jeg ud” - ligesom når man slukker for en kontakt. Om jeg besvimele eller faldt i søvn, det kan være lige meget, men væk var jeg – og så vågnede jeg altså ved braget. Dér står vi: sejlet på et rev - måske 150-200 m fra kysten., og vandet: Det begyndte at strømme ind af et hul i siden af båden, og jeg vågnede lynhurtigt – og det er utroligt i sådan en situation dér: Jeg var frisk lige med det samme – som om at jeg var nyfødt. Jeg var klar over, hvad der var sket: Jeg havde sovet, og jeg vidste godt, da jeg satte mig ned med kaffen, at jeg krydsede og båden havde kurs mod land. Det vidste jeg godt. Men der ville være en time endnu, før jeg skulle vende. Og så-å – som sædvanligt – altså jeg har en evne til at tage det stille og roligt – og fornuftigt, så jeg kiggede ind på kysten. Det var en klippekyst. Jeg var ikke meget for at skulle bruge redningsflåden, for den ville jo nok blive revet i stykker – og hvis jeg nu får bjerget båden, så skal jeg jo sejle videre. Jeg bestemte mig til at svømme derind. Jeg tog ekstra tøj på og ekstra bukser, fordi jeg var godt klar over, at bølgerne slog lidt hårdt på klipperne. Så tog jeg mine papirer og penge i en plastikpose og lukkede godt af - men det var slemt, for jeg tænkte jo på båden hele tiden – og så lod jeg mig glide ned i vandet – der var ikke så langt: den lå helt omme på siden, næsten – og så svømmede jeg ind til kysten. Det var nok lidt sværere, end jeg havde regnet med, men altså vind og bølgerne hjalp mig på vej. Så kom jeg op på klipperne og ind på land, og derinde, der lå der en båd – på klipperne – som var kastet derind. Det var lidt hårdt vejr, men det var ikke storm. Det viste sig at være en fransk båd, men den var forsikret, så de rejste hjem med det samme, og næste dag, da var ”Stormy” af højvandet blevet løftet ind over det rev, den lå på og ind på kysten. Den lå 2 m bag ved den franske båd. Det var højst besynderligt. Dér kom jeg til at være i ½ år.

M: Men hvis du nu kunne tage af sted igen: Har du fortrudt dit valg af de to både, du har sejlet i? Hvis du skulle sejle ud igen, ville du så vælge Lynæssens igen – for eksempel?

S: Ne-nej, ikke en ”Lynæs 18”. Den klarede sig godt – bedre, end man kunne forvente. Men det er for lille en båd at bo i - i flere år. Det er det eneste, for jeg har aldrig følt – når er sejlet ud i den lille Lynæs – at: Kan den nu klare det? Tanken har måske strejft mig, men det ville den også have gjort i en 30-fods båd. Det ville den jo altid gøre. Så-å, den har været utroligt sødygtig, og det vidste jeg, inden jeg købte den, at det var en sødygtig båd. Dét havde den ry for, så-å: Nej! jeg vil have en større Lynæs. Jeg vil gerne have en Lynæs.

M: Hvor stor en båd skal det være?

S: Ja-a, ikke under 29 fod til 2 mand.

M: ... og hvis man skal sejle alene?

S: Ja, men det gør ikke noget, det er en stor båd, selv om man sejler alene, for så har man jo spil og ”ting og sager”, som passer til det arbejde, der skal udføres. I en lille båd kan man bruge muskelkraft – det går ikke i en større båd, men så har man jo spil, og jeg vil da tro, at det er mindre arbejde at sejle i en 40-fods båd end i en 18-fods, fordi: du skal ikke skifte sejl så tit – den kan bedre bære det - i dårligt vejr og sådan noget, kan den bedre bære sine sejl, og den vil være mere ”tør” og mere behagelig at være i – men ud over det, så er der ikke noget, der kan slå sådan en lille Lynæs. Dét må jeg sige. - Nu, vi snakker om dét, så fortæller jeg en lille historie - fra for mange år siden -

med "Lynæs", og det er ikke noget, jeg har fundet på. Det er officielt! Jo: I 1840 – da var der en lods i Frederikssund, som om vinteren tog ud at sejle med store skibe, som man jo havde dengang – med sejl og al ting, fordi: Der var ikke rigtig noget at lave for ham. Så kom han til Bergen, og dér frøs skibet inde i fjorden der, og så fik han arbejde på et bådeværft, og de byggede nogle joller, og de var da meget bedre end de danske, så da han kom hjem til Frederikssund, satte han sig til at tegne sådan en Lynæs-jolle - og hvorfor de kom til at hedde Lynæs, det var så fordi "Lynæsværftet" ville bygge dem. Det var jo træbåde, man byggede dengang – og åbne, fordi fiskerne brugte dem, når de skulle sejle ud i Kattegat og fiske. Og den blev hurtigt kendt for sin sødygtighed, og så sagde fiskerne dengang, at i en Lynæs-jolle kan man sejle ud i Kattegat i en storm i sutsko – og komme hjem med tørre fødder ... - Det synes jeg er meget morsomt!

M: Hvis du skulle nævne én ting, som du aldrig ville glemme fra dine sejlture, hvad skal det så være?

S: Puh - ha, det var et svært spørgsmål. Hvis det skal være en ting, der har sat sig dybe spor? - Ja, det er nok været de 2 orkaner, jeg har været i, og der kæmpede jeg for livet: Den ene var fra Casablanca til Gran Canaria, og den anden: Ja, hvor pokker var det henne? - Det er lige før, jeg skal læse mine egne bøger. - Jeg tror, det var i Stillehavet. Det var i Lynæs'en. Den værste var den i Casablanca – ud for Afrikas kyst. Den anden var også slem, men den varede ikke lige så længe, og det var meget heldigt, for jeg var alene om bord. Den varede kun ét døgn.

M: Du har skrevet om mange oplevelser i bøgerne ... Er der nogle oplevelser, du ikke har skrevet om?

S: Nej, ikke noget, jeg kan komme i tanke om lige nu, men jeg gjorde jo dét, mens jeg sejlede: Når jeg oplevede noget, som jeg synes, jeg sku' skrive om, så lavde jeg lige et notat på et stykke papir, og det ku' være, der stod "hvaler - delfiner", hvis jeg havde set ét eller andet – noget særligt, så lavede jeg altid et lille notat, og kun i få tilfælde ku' jeg sidde og skrive ude på havet. Jeg havde et lille klapbord, jeg ku' slå op og sætte min skrivemaskine på, men det var ikke ret tit, jeg ku' gøre dét – så jeg ventede altid, til jeg var kommet ind at ligge for anker et sted, så ku' jeg sidde og skrive. De mange notater var nok, for så havde jeg oplevelsen inde i hovedet !!

M: Hvordan har hele sejlturen påvirket dit liv?

S: Åh – ha, meget! Jeg har for det første lært at sætte større pris på livet: Bare det, at ku' slå øjnene op om morgenen ... og det skyldes selvfølgelig, at jeg har været i livsfare flere gange – hvor det sådan lige var "på et hængende hår", og jeg har lært ikke at være så kritisk – og at være tilfreds med mindre, end jeg ellers ville have været. Jeg sætter meget mere pris på livet nu, end før jeg oplevede de der forfærdelige storme. I det hele taget: Da jeg kom hér efter 12 år og ikke har haft andet at bo i end en båd, så var det jo "et paradys" at få sådan en lille lejlighed på 2 værelser – ja, det var jo nærmest "en-suite".

M: Så vil jeg spørge dig: Hvordan er det at sidde herhjemme nu - efter så mange år – med alle minderne? Er der noget, der gør dig glad eller trist ind imellem?

S: Ne-nej, det vil jeg ikke sige – dét synes jeg ikke - men jeg drømmer meget om, at jeg sejler afsted igen. Så sent som sidste nat: Da var jeg afsted og sejlede Jorden rundt – så jeg oplever meget ...

M: Men, når du tænker tilbage - med de utroligt dejlige oplevelser, du har haft ...

S: Jamen, det ér dejlige oplevelser - dét er det – og at genopleve ...

M: Bliver man ikke lidt trist, når man ikke har den mulighed at gøre det igen?

S: Trist?! Nej, tvært imod! Jeg tænker på nogle venner, jeg har haft – ja, eller en skøn solnedgang – ja, dem har der været mange af – eller bjergene i Venezuela – eller mange andre ting - så det kan jeg ligge sådan om aftenen og falde i søvn på. Så ligger jeg og tager sådan en tur – fx i bjergene i Venezuela, ikke. Sådan bliver den tur – og så til sidst falder jeg i søvn. Det er en dejlig måde at falde i søvn på – der går såmænd ikke mere end 5 minutter. Jeg har let ved at falde i søvn – He, he.

M: Så du tænker meget på oplevelserne?

S: Ja, det gør jeg, men det er heller ikke sådan, at jeg ikke kan se andre ting i tilværelsen – det kan jeg godt. Selvfølgelig er oplevelserne ikke så store nu, hvor jeg sidder her og har den sygdom – det er klart. Jeg oplever ikke så meget, men synes ikke, det er et problem for mig. Jeg har den lille, dejlig lejlighed her – og jeg har bad og elevator... Jamen, for pokker: Der bliver taget sig godt af mig. Kommunen er flink til at passe på mig, og jeg får mad – og bad – og – jamen, så kan man da ikke være utilfreds – og så skal vi også regne med, at jeg har også fået den gave at få lov at blive 87 år gammel. Det er der ikke alle, der bliver ...

M: Tænker du også på de dårlige oplevelser, du har haft? Jeg mener orkan og storm - også de dårlige mennesker?

S: Ja, men de fortoner sig lidt, så det er ikke så alvorligt i dag som lige efter situationen. Da ku' det gøre lidt ondt at tale om det – det ku' gøre lidt ondt, når jeg så en båd i hårdt vejr i fjernsynet. Det gør mig ikke noget mere – nu! Men dét gjorde det for 10 år siden – jeg tænkte på de stakkels mennesker i båden: Hvordan klarer de dét? Men nu er jeg glad og tilfreds – og det kan jeg være lykkelig for.

M: Hvordan ser du på landet, Danmark, efter dine rejseoplevelser rundt omkring i så mange fjerne lande, hvor du har sét og oplevet elendigheder blandt mennesker?

S: Der er mange, mange mennesker i Danmark, der godt ku' trænge til at se, hvordan det er mange andre steder, for så ville de blive lidt mere tilfredse med Danmark – og vi er forkælede her i Danmark. Dét er der mange mennesker, der ikke kan tåle. Jeg tror faktisk, at det har været sådan altid! De ville have godt af at få lidt ”modstand” - for de forlanger bare. Jeg har ikke noget imod, at folk får en stor løn osv., men så skal ”vi” have råd til det, og man skal sætte pris på det, hvis man får det. Jeg tror da også, at der er mange herhjemme, der tænker på andre mennesker ude i verden – og giver bidrag til det, som jeg selvfølgelig også selv gør. Jeg har netop oplevet og sét, hvordan børn ligger på gaden, og der er ikke penge til hverken medicin eller læge eller mad. Dét er altså hårdt – og så lærer man også at blive mere tilfreds med Danmark.

M: Bliver du sur, når du bor i Danmark og ser at folk er meget utaknemmelige for det, de har?

S: Jo, for søren! Jeg bliver forarget, men de véd jo ikke bedre. De har jo ikke prøvet andet, så man kan jo næsten ikke bebrejde dem det – så det er ikke det samme at se det i fjernsynet, at der ligger

nogle børn og sulter - og som må gå på toilettet på gaden – og se det i virkeligheden. Dét giver et meget større indtryk – og det gør jo også, at jeg er mere tilfreds med at ha' det godt, trods dét, at det er en alvorlig sygdom, jeg har. Jeg synes selv, at jeg har det godt: Jeg kan da færdes lidt omkring, jeg kan se lidt fjernsyn, og jeg kan læse – og kan man så forlange mere, når man er ”snart 90”? Nej, jeg har lært mig – på den tur – at være let at gøre tilfreds.

M: Hvilke råd ville du give andre sejlere, der går rundt og drømmer om en Jord-omsejling?

S: Der er mange ting: For det første vil jeg vove at påstå, at enhver almindelig, dygtig sejler kan gøre det. Man skal forberede sig, og man skal helst bruge nogle år til det - også at få båden indrettet til det, og det skal være den rigtige båd, han vælger. For mit vedkommende: De to første ture jeg sejlede, altså til Caribien, USA og hjem, det var jo i en ”Naver 29”, en finkølet båd. Dét var udmærket, og den anden tur, det var i en ”Leisure 23”, også en finkølet båd, jeg sejlede jorden rundt i. Det var også godt nok – det var slet ikke dét! Men ”Lynæssens”, en langkølet båd, dét var nummer ét. Det var det samme vindror, jeg brugte på de tre både – et fransk vindror, der hedder ”Navik”, og den båd, der styrede bedst, det var selvfølgelig den lille dér – det var ”Lynæssens”. Den var langkølet - den var mere retningsstabil, og den går jo dejligt i søen, sådan en langkølet båd. Den går jo mere ligesom en – hvis man skulle sammenligne med biler – ”Rolls Royce” eller ”Mercedes” - men selvfølgelig kan man også sejle i en kortkølet båd – det er da klart – men en langkølet båd er også stærkere – den er mere kompakt. En ting der er meget vigtig, det er ror-arrangementet, hvordan roret er bygget på! Et spaderor fx, det er ”dødens pølse” - det må man ikke sejle ud med. Jeg véd én, der sejlede ud med sådan et spaderor – det var hér i Holbæk. Jeg sagde til ham: ”Det går ikke!” ”Jo!” sagde han så, ”for rorakslen, den er så tyk og det er stål!” ”Jamen, det kan ikke gøre det!” - og det viste sig også, at han sejlede ud fra Hirtshals. Jeg tror, han nåede omkring 20 sømil ud – så kom han ind i en storm – og måtte vende om og sejle hjem med et skævt ror, der var lige ved at brække af. Sådan nogle ting skal være i orden. Det er vigtigt at have ”den rigtige” båd! Der sejler mange andre både – også finkølede – der kan gøre det. Og så skal man jo lade være med alt det der ”flimmer” og unødige ting, som kan undværes – alt for mange ting, man kan få til en båd, og som ikke er nødvendige – og som bare fylder og er i vejen – og koster penge. Så er det bedre at have noget solidt og godt nødstyr. Man skal selvfølgelig ha' en nødradio og en redningsflåde, og alle de andre ordinære ting!

Mike: Ja! Tak for det Svend!

Svend Billesbølle: Ja, selv tak! Sku' det være en anden gang

En stor tak til Poul Erik Bøckhaus for hans hjælp med nedskrivning og redigering af interview optagelserne!

Bøger

1. Stormy – Wisby & Wilkens
2. Stormy II – Cervus
3. Den sidste jordomsejling-Stormy II vender hjem – Wisby & Wilkens

Rettighederne til denne artikel tilfalder Mike Santis. Der må ikke redigeres. Der kræves tilladelse til brug af artiklen eller dele deraf.

